

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606604880/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

snurrede sig rundt og løb videre, ind mellem de store Graner, over Diget, og snart var de mellem de andre Born paa Plænen.

Kari vilde prøve paa at styrke sig til Mødet med dette glade Selskab ved rigtig at slaa den Tanke fast for sig selv: at han *var* jo da alligevel helt uskyldig! – I Stedet for kom han pludselig til at tænke paa, at da hun sagde til ham, at hun vilde binde hans Halsklæde, da førte han uvilkaarlig Haanden op til det og folte, at det *var* bundet. Men hvorfor havde han saa da knælet ned ved Siden af hende i det samme? – Aa, *havde* der dog været nogen, han kunde sige det hele til, og som kunde trøste og frikjende ham! – Han løb bort fra Plænen, forat de andre ikke skulde snakke til ham og mærke noget – for han vidste ikke, om han havde Magt over sin Sindsbevægelse. Og naar de først var inde i Skolen, saa talte de vel ikke til ham. – –

Onkel Jørgen fortalte i Dag om Sonderjydernes Besøg i Kjøbenhavn i 1866 og om Grundtvig og Højskolerne, – og kari syntes aldrig for han ret havde vidst, hvilken uhyre Rigdom hans Liv dog *havde* rummet – for nu, da han vist skulde miste det, altsammen. Hele den store, dejlige Kamp mellem Folkeaanden og Jætterne, den skulde han aldrig komme med i, – for han var jo styrtet ned i Jætteverden og laa lenket dér – ja, det var jo netop Gerd, der havde haft fat i ham!

Nu fortalte Onkel Jørgen saa dejligt om Kampen, som Grundtvig og Tscherning havde haft med de Jætter, som vilde odelægge Grundloven. – – – Og ret ligesom man ved Kvælning tvunger en Hest, der er gaaet i Bløde, til en sidste Kraftanstrengelse for at komme op, – saaledes gjorde i dette Øjeblik Kari's Lykke-Trang et Sprung op af det kvælende I længedynd, hvori han var sunken, – han hviskede ligefrem ved sig selv: nej, jeg *vil* ikke være ulykkelig, jeg *vil* ingen Jætte være! – Det hjalp ham meget, at han aldrig endnu havde lært noget om, at Lykken hovedsagelig afhænger af vort eget Sind. Han syntes tværtmod, det var saa meningsløst urimeligt, at han ikke skulde være glad, naar Livet var saa overvældende rigt. – Og: midt under Valget til Ja-eller-Nej-Rigsdagen dalede virkelig Glæden ned over ham paa ny; han ønskede blot, at han straks havde kunnet komme ud at kæmpe mod J.A. Hansen, Geert Winther, Grev Frijs og de andre slemme Mennesker, – eller i hvert Fald: brydes med Niels Vibro's Niels, der da maatte finde sig i at være en Jætte. –

Det ellers saa bøjelige Barnesind kan eje en mærkelig Fasthed i en